

ORGAN FOR SYKEPLEIERNES MISJONSRING
Nr. 4 • 84. ÅRG. • 2015

INNHOOLD

	side
* Leder	2
* Andakt	3
* Jul i Det hellige land	4
* Nepals første kristne psykiater	5
* Mødre I Bønn	7
* Julehilsen	8
* Bønnekort	9
* Hjørdis Sundnes Fond	13
* Hilsen fra Solbjørg Pilskog	14
* Hygieneundervisning i Kenya	15
* Fra hat til fred til glede	16
* Misjonærhelsing til SMR	18

Julestjerne i full blomst! Fotograf Torbjørg Vikingsdal Andersen

MOTTO: HANS HERLIGHET TIL PRIS. EF. 1,12

Leder

De andres og våre hverdager

Vi nærmer oss avslutningen av år 2015 og skal snart gå inn i et nytt år 2016. Det er tid for en ettertanke og refleksjon. Hvordan har livet vært dette året? Hvordan lever du? Hvordan lever vi? Hvordan ser verden ut i våre øyne? Hva lengter menneskeslekten etter? Hva betyr Jesus Kristus i den daglige hverdag, for deg?

Det er virkelig store endringer og uro på mange plan i verden, politisk og religiøst. Mennesker fra forskjellige land flytter med lengsel og håp om en bedre framtid. Vi vet at mange er på flukt fra forfølgelse, krig og terror. Det er en dramatisk og svært utfordrende situasjon. Mange forskjellige nasjoner er nå representert i Norge. De representerer også mange forskjellige religiøse retninger. Blant disse er også kristne fra andre land. De som kommer til vårt land bærer med seg sin tro og sine tradisjoner. Det etableres nye menigheter og kristne fellesskap. Legger vi merke til det? Kanskje ser vi bare delvis hva som skjer. Kanskje oppleves vår tid både forvirrende og kaotisk. Men uansett angår endringene oss og dette samfunnet vi lever i. Endringer er ikke noe ukjent. Vi utfordres. Og tross alt vil jeg holde fast på at her er det også mye å glede seg over.

Det er store politiske diskusjoner og drøftinger om hvordan vi skal kunne inkludere og bygge fellesskap slik at vårt samfunn kan ha en sunn utvikling med alt hva det innebærer. Vår statsminister snakker om at her må en dugnad til. Og vi som ber trenger virkelig å be til vår Himmelske Far, den evige Allmektige, for denne situasjonen. Vi inviteres til å be for vårt lands ledere i regjering, storting og rundt om i kommunene. Frykt, krig og hat fører ikke til sunn og god utvikling.

Dette løses ikke ved lettvinthet, men krever innsats på mange områder. Norges kristne menigheter, bibelgrupper og misjonsforeninger er også utfordret

på å leve nær mennesker fra en annen kontekst, med et annet språk og en annen kultur. Vil vi ta i mot våre kristne søsken? Vil vi ta imot søkende og lengtende mennesker? Er vi fleksible og åpne for et gjensidig samarbeid og fellesskap? Hvem kjenner seg ikke usikker i en slik situasjon? Jeg spør meg selv; "vil jeg være med på det?"

Jeg tror vi er kalt til å ha en innstilling om at noe nytt og fint kan skje! Det er krevende. Men la oss søke kraft, visdom og kjærlighet der det er å finne.

Og med det ønsker jeg dere en velsignet førjulstid og jul! Et nytt år ligger foran oss!

Beste hilsen

Torbjørn

Andakt

Lyset fra Guds ansikt

Kirke i Morondava, Madagaskar

Når julekrybben, ser vi først og fremst et lite nyfødt barn. Hva slags følelser vekkes hos oss? Kanskje er det ømhet og beundring for det lille barnet. Det lille barnet som er avhengig av voksenpersoner for å kunne vokse og modnes? Er det virkelig Gud ?

Ja, dette viser at Gud virkelig steg ned for å bli menneske, som en av oss. I julen viser Gud seg for oss via et lite barns ansikt. Et stort mysterium. Hvem kan fatte rekkevidden av det underet englene sang om; ”Se jeg kommer til dere med en stor glede, en glede for hele folket. I dag er det født dere en frelser i Davids by; han er Messias, Herren”. I Norge snakker vi mye om å ha ”julestemning”.

Eller kommer vi ikke i julestemning? Hva mangler når vi snakker slik? Hva er vi avhengig av for å komme i julestemning? Vil vi ha snø på hustakene og på grantrærne, akkurat passe kaldt til at vi kan se den blå stjernehimmelen over oss om kvelden og natta? Og hva skjer hvis ikke det er slik? Bli julefesten mindre betydningsfull eller i verste fall uten mening om dette mangler?

I andre land med et annet klima og varmegrader, blir førjulstida preget på en annen måte. Da jeg bodde på Madagaskar opplevde jeg stjernehimmelen som en fantastisk opplevelse ute på landsbygda, der det verken var strøm eller bilveier. Julestemning

var helt uavhengig av frostmarker og hvit snø. Juleforberedelsen bestod heller ikke i å lage til masse ekstra god mat, kjøp av dyre gaver og nyinnkjøpt julepynt og julegardiner og juledufter. Få har penger og mulighet til slikt i store deler av verden. Om det var det de måtte ønske. Det som preget førjulstida på Madagaskar i de kristne menighetene var alle korene som samlet seg for å øve inn de kristne julesangene. Og konsertene holder gjerne på i mange uker, nesten mot påske. Julebudskapet blir forkynt via sang i en befolkning der mange ikke kan lese ei heller eier en Bibel å lese i. Å synge om Messias som kom til vår klode er julestemning.

Verdens Frelser kom til menneskeslekten med håpet og kjærligheten. Jesus var villig til å være et soningsoffer for all verdens synd og skyld og frykt. Gud kom som et menneske. For å fri oss fra frykten og hatets makt.

Han er Messias, sang englene. Det betyr "Guds salvede". På grunn av denne forsoningen får vi ta imot nåden og vite oss elsket. Elsket av Gud! Ingen andre kunne gå inn i en slik oppgave enn den Hellige! Derfor er påskens budskap også en del av julens budskap. «*Han som var i Guds skikkelse og så det ikke som et rov å være Gud lik, men gav avkall på sitt eget, tok på seg tjenerskikkelse og ble mennesker lik.*» Fil; 2:6-7.

Påskebudskapet forteller hvordan Gud viste sitt ansikt gjennom lidelsen! Det ble ydmykelse, misforståelser, hån og fornedrelse for ham. Han kom og kommer til oss også i vår tid, gjennom sitt ord, i det kristne fellesskapet. Han kom for å vise oss sin grenseløse kjærlighet, nåde og barmhjertighet.

Jesus kom for å gi oss mennesker forsoning, frelse og oppreisning til å være det mennesket han skapte oss til være. Vi er skapt til å leve med vårt ansikt vendt mot Den evige Guds ansikt, Vår Himmelske Fars ansikt. Gud, vår Himmelske Far gjorde alt dette i kjærlighet for din og min skyld. For hele menneskeslektens skyld.

1 juledag i Ivato kirke

Har vi glemt hva kjærligheten kan utrette i våre egne liv og i våre omgivelser?

Salme 80:4: *Gud, før oss tilbake, la ditt ansikt lyse så vi kan bli frelst!*

Salme 89:16: *Salig er det folket som kan rope av jubel. De vandrer i lyset fra ditt ansikt, Herre. Hele dagen jubler de over ditt navn, de triumferer ved din rettferd.*

En julehøytid med glede og jubel ønskes dere,

Hilsen
Torbjørn

Nepals første kristne psykiater

Stipendiaten Dr Binasing Gurung

SMR er med og utdanner den første kristne psykiateren i Nepal. Binasing Gurung er igang med sine studier i psykiatri, og vil være ferdig i 2017. Da vil hun bli ansatt av Misjonssykehuset i Tansen og være tilgjengelig for Bethesda, som vil kjøpe hennes tjenester fra sykehuset. Bethesda er et ressurscenter for sjelesorg og opplæring av pastorer og kirkeledere i Nepal.

Av Mirjam Bergh og Terje Holmedahl, HimalPartner

Da forfølgelsene avtok i Nepal, tidlig på nittitallet, startet en eksplosjonsartet vekst i den nepalske kirken, fra 200.000 i 1989 til den nå teller mellom 2 og 3 millioner. En slik vekst skapte stort behov for lederopplæring. Det var en direkte foranledning til opprettelsen av Bethesda i 2010. HimalPartners utsending Mirjam Bergh var initiativtaker, sammen med en rekke kristne ledere i landet.

Service-senter i sjelesorg

Bethesda har siden starten hatt en visjon om å få til et service-senter i sjelesorg, dvs et sted dit de kirkeledere som har blitt kurset av Bethesda i sjelesorg kan henvise mennesker med behov de selv ikke kan møte. Det kan også omfatte mennesker med mentale helseproblemer, noe som tydeliggjorde behovet for en kristen psykiater knyttet til et slikt

senter. For øvrig skal senteret være bemannet med sjelesørgere og terapeuter som kan litt mer enn de som har gått Bethesda sine kurs, som er meget grunnleggende.

Psykiatristudent og stipendiat

Siden november i fjor er Dr. Binasing Gurung i en treårig psykiatriutdanning i Birgung, nede ved indiagrensen, som Bethesda sin stipendiat, støttet av SMR. Hun blir ferdig psykiater i 2017, den første kristne psykiateren i Nepal. Binasing vil, i følge en avtale, bli ansatt av misjonssykehuset i Tansen. Bethesda vil kjøpe hennes tjenester fra sykehuset når det trengs.

Bethesda har hatt regelmessig kontakt med Bina

(som hun kalles til daglig) på telefon og mail. Vi har funnet en person som kan gi henne litt mentoring i løpet av studietiden, Dr Stephen Coulter, som er psykoterapeut, og knyttet til United Mission to Nepal (UMN).

Mirjam Bergh og Dr Coulter har vært på Tansen Mission Hospital for å ha forberedende samtaler om et framtidig rådgivningssenter. Sykehusdirektøren, Dr Rachel Karrach, ser fram til å få Bina til sykehuset. De har mange psykiatriske pasienter, men ikke stab som har nok erfaring av å håndtere dem.

Sjelsorg på høyere nivå

I Tansen har fire kirkeledere, tre kvinner og en mann, gått igjennom en sykehusbasert sjelsorgutdanning og har fått sine sertifikat, akkreditert fra et sjelsorgsinstitutt i India. På servicesenteret skal de tilby sjelsorg på høyere nivå. De vil bli veiledet og kurset av nevnte Dr. Coulter. I følge en tentativ plan skal Dr Coulter reise til Tansen et par ganger i høst og begynne å lære opp disse ressurspersonene, med tanke på å etablere senteret en gang neste vår. Det skal deretter drives med samtalerterapi som den

Ramu Rayamajhi, assisterende manager, underviser.

viktigste aktiviteten, og når Bina kommer i 2017 vil der bli anledning til konsultasjon med psykiater.

Takk for forbønn

Bethesda har til nå ikke selv drevet med sjelsorg. Vi er et kompetansesenter og arbeider for å utruste de som faktisk gjør det, med eller uten formell opplæring. Dette blir første gangen vi har en mulighet å starte et senter som skal tilby sjelsorg, noe det er stort behov for. Ikke minst har jordskjelvkatastrofen skapt oppfølgingsbehov hos mange av de rammede og traumatiserte nepalerne. Takk for at dere er med og ber for dette initiativet.

Mirjam Bergh, fra en undervisningssesjon nå etter jordskjelvet.

Mødre I Bønn

Mødre I Bønn er en uavhengig bevegelse av mødre som er overbevist om at Gud gjennom bønn kan forandre mennesker og situasjoner. Mødre I Bønn er den Norske versjonen av Moms In Prayer International. Fern Nichols er grunnlegger og president i Moms In Prayer International.

Det er nå ca 140 land som samler kvinner i bønnegrupper for å be for barna og skolene. De er sammen en time i bønn hver/ annenhver uke.

I 1997 startet den første Norske registrerte Mødre I Bønn-gruppen. I 2003 ble Randi Anita Helvig kallet til å bli Kontaktperson for Moms In Prayer International, i Norge. Dette skjedde etter at grupper i Sveits fikk nød for Norge og startet å be om at norske mødre ville bli tent for bønn for barna. De oversatt Moms In Prayer arbeidshefte til Norsk og ba så om en Kontaktperson i Norge.

Moms In Prayer International har siden 2004 vært med å veiledet arbeidet i Norge. Vi ønsker å kalle mødre, bestemødre, faddere og tanter til å be for barn og skoler. Den oppvoksne slekt trenger sårt vår forbønn.

Det er nå 143 grupper spredt i Norge, 70 av gruppene er i Rogaland fylke. Vi ser forunderlige bønnesvar blant barn, mødre og skoler. Når mødre kommer til Jesus med barna sine og lytter til Han som har skapt dem åpnes det opp for Guds ånds velsignelse over barna. Vi ønsker å knytte mødre sammen til å støtte hverandre til å være et eksempel i tro på Gud, holde fast på kristne verdier og gå i forbønn for barna og skolene.

Vi har et enkelt konsept. En mor finner en/ flere mødre og de samles til en times bønn i uken/ annen hver uke for å be konkret for barna/ barnebarna. Uten kaffe og mat.

Målet for Mødre I Bønn er:

- Målbevist å støtte våre barn med bønn.
- Å inspirere mødre til bønn.
- Å be for lærere, skoleledelse og skoleansvarlige.

- Be om at våre skoler skal bli ledet av bibelske retningslinjer.
- Gi en positiv støtte til skolen.
- Støtte mødre som har bekymringer for barna sine og gi dem oppmuntring.

Vår visjon er:

- At hver skole i Norge skal ha en bønnegruppe bak seg.

Kjære deg som har fått et barn i din omsorg.

Gud ønsker å vise deg sin storhet, veilede deg og oppmuntre deg i oppgaven. Jeg har tatt del i en Mødre I Bønn- gruppe i mange år. Der har jeg fått oppleve Hans tilstedeværelse og direkte omsorg gjennom andre mødre, i bønn og bibeltekster. Etter at jeg startet i denne gruppen har jeg fått oppleve konkrete bønnesvar, og jeg har mange ganger fått oppleve det som står i

Sak. 4, 6b. «Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren, Allhærs Gud.»

Mitt store ønske for deg er at du også skal få oppleve den velsignelsen det er å være med i en Mødre I Bønn gruppe. Det har vært stort å få lov til å engasjere seg i dette arbeidet og møte mange kvinner som brenner for å regne med Gud i hverdagen.

Jeg håper du vil tenke over dette; hvem ber for ditt barn?

Er DU villig til å sette av en time til bønn regelmessig, for barnet ditt og skolen barnet går i, og på den måten åpne opp for Guds velsignelser?

Vennlig hilsen
Randi Anita Helvig
Landskoordinator

Ønsker du mer informasjon, ta kontakt med Mødre i Bønn; momsinsprayer@online.no eller send brev til Vågadalsveien 8a, 4120 Tau

Julehilsen fra redaktøren

De siste helgene har jeg vært på flere julesalg/-messer og juleverkstedleir. Det hører liksom med til juleforberedelsene her i huset det å lage ting til julemessa, kjøpe og selge lodd, ta lodd og kjøpe årer, være mer eller mindre fornøyde med gevinstene og være på leir med ivrige unger som lager julegaver. I år har jeg hørt og sunget med på denne julesangen som jeg synes er flott å høre barn i alle aldre synge sammen:

*En jul uten Jesus har liten verdi
Det blir som en pakke med ingenting i
For innhold er viktig, du tenker helt riktig
Det blir ingen jul uten Jesus.*

Til neste år ønsker jeg meg at mange sender inn stoff til bladet - små eller store hilsener fra inn- og utland. Hva skjer rundt om i de mange grupper - også på et vanlig møte, det vil jeg gjerne vite om.

En riktig god jul og et godt nytt år ønskes dere alle.

Vennlig hilsen
Frøydis Vestbøstad

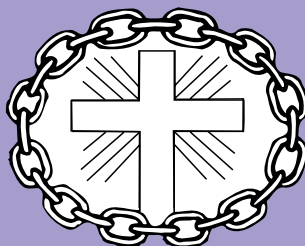
Bildet er årets bidrag til kransekakelotteriet. Vi var 5 damer med ferdigkjøpt deig som gjorde ferdig 28 kaker på 3,5 timer.

Bilag til Misjonsringen nr. 4/2015

B Ø N N E K O R T

Hans herlighet til pris

Ef. 1.12

EF. 1,12

Sykepleiernes Misjonsring

Søndag: ”Herren velsigne deg og bevare deg” 4. Moseb.6.24

Vi ber for:

Israel: Ebenezerhjemmet, DIN

Elfenbenskysten/Mali: Else S. Vatne, NMS
Ellen-Irene Heng, NLM
Anita Stokka Zimsen, NLM
Karina Lassen, Nor

Mandag: ”- når dere uttaler mitt navn, - vil jeg velsigne –” 4. Moseb. 6.27

Etiopia: Margrete Mork, NLM
Sonja Angela Küspert, NMS
Ragnhild Myren, NLM
Bente Klaussen, CBC
Mirjam Syltebø Endalew, NLM

Kamerun: Sandra Bischler, NMS
Solbjørg Pilskog, NMS

Senegal: Anette Nordhelle, KMM

Tirsdag: ”- jeg vet at den du velsigner, er velsignet –” 4. Moseb. 22.6

Øst Afrika: Line Vigdal, NLM
Hilde Malde, NLM

Sør Afrika: Elin Hem Stenersen, UIO

Madagaskar: Anna Vea Rønningen, NMS
Razafi Celestine Oksholen, NMS

Zambia: Sigrun Sina Saltbones, RA
Ingjerd Benestad Sand, RA

Tanzania: Solveig Steinskog

Onsdag: ”- jeg vil velsigne deg – slik du skal bli til velsignelse –” 1. Moseb. 12.2

Brasil: Turid Dahl, DFEF

Bolivia: Camilla Guddal, NMA
Gunn Strømme, NLM

Ecuador: Ingunn Skutlaberg Valbø, NMA

Peru: Ragnhild Bjørsvik, NLM
Eva Bente Ohma, NLM

Jamaica: Hildegard Ørsnes, FAM
Bernt Olaf Ørsnes, FAM

Torsdag: *"Velsignet være han som kommer i Herrens navn" Matt. 21.9*

Nepal: Miriam Bergh, HP
Kristin Bøhler, Nor

India: Anne Margrethe Eidesvik, KMM
Reidun Refsdal, MKM

Pakistan: Marit Rasmussen, PYM
Lise Rudvin, M28

Indonesia: Berit Helland, NLM
Anna Rifsgaard, NLM
Målfrid Kolbrek, NLM
Gro Eva Linna, NLM

Fredag: *"Kom hit, - dere som er velsignet av min far" Matt. 25.34*

Thailand: Margrethe R. Brandsæther, NMS
Alfhild Steinsbø Hauglid, NMS
Anne Berit Lagmannsgård, UIO

Asia: Erna Suhr, HP

Mongolia: Linda Slyngstad, NLM
Claudia P. Osorio Gonzales, NLM
Åshild Sørhus, NLM

Kina/HongKong: Marieke Rode-Cristoffersen, NMS
Tom Rode-Cristoffersen, NMS
Nina Therese Solberg, NMA

Japan: Johanne Pauline Hauge, NLM

Fiji: Bjarte og Ane Dyvik Haugstvedt, Uio

Lørdag: ”Gud-som i Kristus har velsignet oss med all Åndens velsignelse” Ef. 1.3

Vi takker og ber for;

- kristent interkulturelt arbeid
- kristent internasjonalt fellesskap
- SMR`s grupper og enkeltmedlemmer
- for misjonærer som er hjemme for godt
- SMR`s landsstyre, styreleder og daglig leder/kasserer
- Misjonsringen med redaktør
- våre søsterorganisasjoner
- sykepleiehøgskolene
- vårt kongehus og vårt lands regjering

Vi ber om vekkelse og åndelig fornyelse over norske sykepleiere

Vi ber om Guds ord inn på sykehus og sykehjem

Vi ber for hele vårt folk

Vi ber for nasjonale sykepleiere og deres skoler

Vi ber for krigens ofre og at arbeid med fred i verden må lykkes

Vi takker for all Guds velsignelse over SMR og ber høstens Herre drive arbeidere ut i sin høst

Vi ber for misjonsorganisasjonene;

De Frie Evangeliske Forsamlinger	DFEF
Det Norske Baptistsamfunn	DNB
Den Norske Israelsmisjon	DNI
Den Norske Misjonsallianse	NMA
Det Norske Misjonsforbund	DNM
Det Norske Misjonsselskap	NMS
Frelsesarmèens Ytremisjon	FAM
HimalPartner	HP
Kristen Muslimmisjon	KMM
Metodistkirkens Misjon	MKM
Normisjon	NOR
Norsk Luthersk Misjonssamband	NLM
Pinsekirkens Ytremisjon	PYM
Misjonsbefalingen	M28
Refugee Alliance	RA

SMR på Kvinner i Nettverk

22.-25. oktober hadde Kvinner i Nettverk sin nordiske konferanse i Sørlandshallen i Kristiansand. 2500 kvinner i alle aldre møttes med tema: 'Styrke og verdighet'. Fin forkynnelse og lovsang fikk vi ta del i, men vi ble også sterkt oppfordret til fortsatt vern om det ufødte livet. Møtet med Ragnhild Knudsen og hennes datter var gripende. SMR var til stede på konferansen med stand. Vi fikk møte noen trofaste medlemmer og fikk også med oss i alle fall ni nye! Velkommen til dere!

Vi bringer gjerne videre utfordringen om å våge å være motstrøms, og la den tryggeste plassen for et barn være i mors liv.

Hilsen
Hilde M. Ydstebø
daglig leder

HJØRDIS SUNDNES FOND

–"Hjelp i sykdom og nød"

8.mars 2016 vil styringsgruppen for Hjørdis Sundes fond ha møte for behandling av eventuelle søknader. Her kan det søkes om økonomisk støtte til mindre formål . Det vil vurderes ut i fra kriteriene, "Hjelp i sykdom og nød".

Søkere som ønsker å søke om økonomisk støtte bes fylle ut søknads-skjema og sende det inn til : Sykepleiernes Misjonsring, Lovisenberggt. 15A, 0456 Oslo innen 1. mars 2016. Søknaden kan også sendes vi email. For mer informasjon ta kontakt med daglig leder

Hilde Masvie Ydstebø, SMR@Lovisenberg.no telf: 47 67 87 97 eller styreleder: Torbjørg Vikingsdal Andersen, torbj-a3@online.no

Hilsen fra Solbjørg Pilskog

Kjære SMR venner!

Takk for at eg framleis får stå på bønne-kortet. Det har eg gjort i over 50 år. Mykje å takke for. No vil eg dele med dykk noko eg opplevde i siste «periode». Eg kom til Norge 30. april i år.

«Herren er min hjelper»

Når eg er i Kamerun bor eg i Gadjiwan, 50km frå Nigeria-grensa, der «Boko-Haram» herjar. «Boko-Haram» har fleire gonger vore inn i Kamerun. Dei drep folk og brenn landsbyar.

Dei tek med seg folk, særleg unge jenter eller folk dei kan få pengar frå, som «utløysingspris». Kamerun har bygd opp fleire «BIR» avdelingar. (BIR= Brigade intervention rapide. Hurtigarbeidande brigade). Ei avdeling er 7km frå Gadjiwan. Desse kjem ofte på besøk til meg. Dei spør om eg har det bra, om eg er trygg. Er eg utrygg, kan dei kome og vere vakt. Eg svarar: «Herren er min hjelper!». Dei svarar: «Det er fint». Eg spør om det er betre eg reiser heim. «Å nei, du må vere. Vi skal vakte deg». Då eg sa farvel for å reise heim, sa dei: «Velkoma att!».

Eg har god kontakt med muslimane i Gadjiwan. Når nokon er sjuke, kjem dei ofte og spør om eg vil be for dei. Då går vi nokre kristne og ber for dei og familien. «Vi ber i Jesu namn», sier eg. «Det ynskjer vi», seier dei. «Dokke ber på eit språk vi skjønar. Når vi ber, må vi lese frå Koranen, på arabisk som vi ikkje skjønar. Allah forstår», seier dei.

I vår, like før eg reiste heim, kom det bod frå Imamen (den muslimske leiaren). Han var sjuk og ville ha besøk. Julienne, ei kristen kone, og eg gjekk på besøk. Sjukepleiaren hadde vore der. Han låg med intravenøs behandling. Vi ba, yngste han god bedring og gjekk.

Ei veke seinare var eg ein tur i landsbyen. Gjekk bortom Imamen. Han sat då på ein stol utanfor døra. Mennene hans sat på bakken rundt han. Vi helste og prata og sa at det var gledeleg

*Solbjørg sammen med Lamidoen i Gadjiwan juledag
Foto: Eli Vollen*

å sjå at han var frisk att. «Etter at dokke ba for meg, snudde sjukdomen. Eg er frisk og takkar».

I Gadjiwan, som i dei fleste landsbyane, er det muslimsk landsbysjef, Lamido. Han i Gadjiwan har eg kjent sidan han var gutunge. Ein Lamido går ikkje til fots. Før var det hest, med ein tenar som leide hesten. No er det motorsykkel, med ein tenar som styrer. Ein av dei siste dagane, før eg reiste, ser eg Lamidoen kjem gåande, åleine, opp mot huset. Eg be han inn. Han pratar og fortel om «Mekka-reisa» si i fjor. Kor takksam han er for å ha kome levande heim att. «Du skjønar, dett du, vert du trakka i hel. Mange vart det», fortel han. Eg har høyrte om «Mekka-reisa» hans. Før han drog sende han bod på presten og evangelisten. Dei ba for han og reisa. Då han kom att, ba han dei kome og takke. Etter at vi hadde prata ei stund, seier Lamidoen: «Vil du be for meg»? Eg ba, han takka og gjekk.

Eg fortalte dette til nokre av våre kristne. «Ikkje snakk om det her, at Lamidoen ba om forbøn. Det kan skade han. Fortel det i landet ditt, så er det fleire som ber for Lamidoen», sa dei. No deler eg dette med dokke. Så er de med i bøn.

Hjarteleg helsing
Solbjørg Pilskog

Hygieneundervisning i Kenya

En ektemann viser oss store forandringer i hjemmet sitt, etter at hans kone har deltatt på helse- og hygieneundervisning i Tana North District i Kenya. (et av prosjektene SMR har støttet økonomisk i år anm.red)

Omvisning

For en tid siden hadde vi besøk fra hovedkontoret i Norge, og skulle vise fram noe av arbeidet vi driver i den største byen her.

Selv om det kalles by, er det ikke asfalterte gater, bare sand og jord. Folk bor ikke i murhus, men de fleste bor fortsatt i runde hus laget av lokalt materiale, og nå for tiden med en plastikkpresenning på taket, siden de venter på regnet.

Vi har avtalt med Halima, min hjelper i helse- og hygieneundervisningen, at vi skal vandre litt rundt i denne delen av byen og se om det har skjedd noe siden vi startet opp undervisningen for en måneds tid siden.

Mens vi står utenfor den nybygde doen i bydelen, kommer en mann løpende. Han har fått øye på de fremmede.

– Kom og se! Dere må komme hjem til meg og se

hva som har skjedd i mitt hus!

Vi var egentlig på vei inn i et annet gårdstun, men vi må bare følge ham.

– Er det ikke du som er læreren til kona mi, spør han.

– Jo, det er det, svarer jeg, – sammen med hjelperen min, Halima.

Stolt ektemann

– Før var kona mi en dumrian, sier han, – men se nå hva som har skjedd! Hun soper tunet, har hengt opp vannkannen og såpen slik at håndvasken er lettvent og med minimal bruk av vann. Hun passer på at alle vasker seg og har rene klær.

Det er virkelig rent i tunet og ikke fullt av plastikkposer og plastikkflasker, slik det pleier. For ikke å snakke om all eselskitten og geiteskitten som en pleier å se over alt. Det er så rent som det kan bli i et tun som består av sand og jord. Vannkannen

og såpen henger utenfor kjøkkeninngangen, lett tilgjengelig for matlaging og før måltidet skal inntas.

Mannen er så stolt og fornøyd for den “nye” kona han har fått!

–Ta bilder og send dem til Amerika!

Han tror visst at vi utlendinger kommer derfra, men Norge er like greit.

Tenk at litt enkel undervisning i helse og hygiene kan skape en slik endring og “nye hjem”! Kvinnesynet som kommer til uttrykk hos denne mannen er en av grunnene til at undervisningsarbeidet er en viktig del av vårt prosjekt. Gjennom enkel opplæring og synlig effekt får kvinnene mer anseelse og respekt - til og med i sine egne hjem.

nlmear@nlm.no

Fra hat til fred til glede

Zita er liten og vever i skikkelsen der hun sitter å rører i glørne i den store svarte ovnen som står midt på gulvet. Hun prøver å få det til å brenne igjen slik at hun får kokt ferdig kjøttet som ligger i gryten. Gjestfriheten er stor blant fjellfolkene, man går aldri sulten ut fra et slikt hjem. Som vanlig i deres byggeskikk står ovnen midt på gulvet og benkene står langs veggene i rommet. Noen små bord som flyttes etter hvor folk setter seg, hvor teen blir servert. Om dagen benyttes benkene til å sitte på, om kvelden blir de gjort om til senger hvor teppene som er vevet av hår fra husdyrene rulles ut, de er ganske tykke og brukes både til madrass og dyne.

Så tilbake til Zita, hun vokste opp i en fattig familie. Faren var smed, som blir sett på som lavest på den sosiale rangstigen. Moren var hjemmeværende med et lite jordstykke som hun dyrket korn på samt en melkeku som gav melk til familien. Zita forteller at hun vokste opp i et godt hjem, hun var elsket av foreldrene og spesielt hennes far hadde hun et nært forhold til. Han var ikke lik andre menn som bodde der, for han likte å lage mat og stelle i huset. Ja han til og med vasket klærne. Han brukte også mye tid sammen med Zita og hennes bror. Han fortalte historier fra da han var ung og snakket ofte om hvordan man skulle behandle og respektere andre mennesker.

Når kulden begynner å sive inn i rommene er det kun dette ene rommet som har ovn som benyttes. Og kulde er det mye av på fjellet.

Zita likte å lære nye ting så hun var mye sammen med sin far, hun så opp til han på så mange måter. Så var tiden kommet at Zita begynte på skolen, hun gledet seg storlig. Nå skulle hun få lære å lese og skrive. Men det gikk ikke lang tid før hun skjønnte at det var en annen verden der ute en den hun var vant til hjemme.

Hun brukte ofte hjemmesydd klær, da foreldrene ikke hadde råd til å kjøpe nye fra butikken. Og det ble hun ganske fort gjort oppmerksom på når hun begynte på skolen. De andre elvene pekte og lo av henne, du er fattig ropte de til henne.

Fattig var det første ordet hun lærte når hun begynte på skolen og hun skulle også få erfare hva det ordet betydde gjennom årene på skolen, ja inn i voksen alder.

I buddistisk tankegang tror de på reinkarnasjon. Det livet du har nå har du selv lagt grunnlaget for i et tidligere liv, du kan ikke gjøre noe med det. Men prøver du å leve godt nå så kan det hende det neste livet blir bedre.

Dette hadde Zita lært fra sine foreldre, så hun bøyd hode og tok imot både slag og spark, hån og latter fra andre elever i skolegården.

Men det som kanskje gjorde mest vondt var når også læreren straffet henne fordi hun kom fra en fattig familie.

De som hadde penger kjøpte gaver og gav til læreren, eller de gav kjøtt, egg eller til og med penger visst de hadde nok av det. Da gav læreren de elevene gode karakterer og behandlet dem godt. Mens Zita hadde ikke mulighet og bestikke læreren, dermed ble hun straffet for det. Hun fikk aldri gode karakterer selv om hun jobbet hardt med leksene, læreren sa hun var dum.

Det bygde seg opp et sinne i Zita både mot læreren og noen av elevene som plaget henne som verst.

I deres tradisjon skal man ikke snakke om ting som er vanskelig, hvordan man føler det inni seg. Dermed var dette noe Zita ble å bære inni seg og sa aldri noe til sine foreldre, for hun ville ikke at dem skulle bli like såret som hun selv ble.

Den dagen hun var ferdig på middelskolen var en gledens dag, nå skulle hun slippe å høre mer hån og spott fra klasse kamerater. Hun bar på en drøm om å bli lærer, en god lærer som ikke gjorde forskjell på barna. Men det var selvfølgelig uoppnåelig da det kostet penger, noe hennes foreldre ikke hadde.

Men noe var gått i stykker i hennes indre. Visst hun møtte noen av hennes tidligere klassekamerater på butikken eller kun fikk øye på dem på andre siden av gaten så kjente hun det steg opp et raseri i henne. Hun ønsket dem bare vondt, håpet dem ville

mislykkes i livet ja til å med ønsket hun dem død.

Årene gikk, Zita traff gode mennesker som hjalp henne med skolegang. Hun fikk bevise at hun ikke var dum, men gjorde det derimot svært godt på skolen.

Selv om ting hadde snudd i hennes liv, fått både utdanning og jobb som hun både var stolt og glad over, så bar hun på en smerte i sitt indre. Hun hadde vanskelig for å glede seg over ting og hun skjønnte ikke hva det var som forårsaket dette.

Hun fikk høre om Jesus som kunne lege alle sår. Hun ønsket så inderlig at hun skulle få slippe og dra på den smerten hun kjente i sitt indre. En dag åpnet hun opp og fortalte sin historie og under samtalens løp ble det som et lys satt på hennes smerte og hun fikk se at hun bar på et stort hat og bitterhet til de som hadde forvoldt henne så mye smerte i barndommen. Hun ba om tilgivelse for alle de vonde tankene hun hadde hatt til de som gjorde henne så vondt. Innenfor nådens trone og han som kan lege indre sår fikk hun legge ned alt og hans fred og glede fikk fylle hennes indre.

Misjonærhelsing til SMR

Fyrst ei helsing frå Den Heilage Skrifta:

«Eg frir deg ut frå folket ditt og frå heidningane, som eg sender deg til, for at du skal opna augo deira, så dei kan venda seg frå mørker til ljøs og frå Satans makt og til Gud, så dei kan få forlating for syndene og arvedel mellom dei som er helga ved trua på meg.» Ap.gj. 26,17 – 18.

Langtidsmisjonær

I vår tid er det færre misjonærar som blir utsendt frå Noreg og mellom dei som reiser ut, er det svært få som blir verande meir eller mindre eit heilt liv. Eg vil no freista og dela med dykk kvifor eg har vore så lenge mellom folket eg opplever Herren har gjeve meg ute i India:

For det fyrste har eg eit svært så tydeleg misjonærkall frå Gud, og dette kallet vart testa gjennom to kortare opphald i India før eg blei utsending frå KMM i 1985. Det skulle ta 19 år med Herrens førebuingstid og opplæring før eg starta på oppgåva på Misjonsstasjonen.

For det andre har mange trufaste misjonsvenner i alle desse åra vore i bøn for meg, for den lokale staben og ikkje minst for born og ungdom som er så opne for evangeliet, og som me har så tett oppfylgning av, gjennom skulesystemet vårt.

For det tredje har eg ikkje direkte arbeid under ei nasjonal kyrkje eller institusjon sjølv om me høyrer til Den Lutherske Kyrkja i India. Det har vist seg at å arbeide direkte under ei nasjonal kyrkje kan vera svært krevjande for oss norske misjonærar. På misjonsstasjonen har eg ved Herren sin leiing fått lagt opp til mange typar aktivitetar gjennom årene sitt løp, og det har vore enormt lærerrikt og spanande.

Det fjerde og siste punktet eg vil nemne er Shikkha og Tazammul som Herren har gjeve meg som dei mest fantastiske medarbeiderar. Eg har full tillit til desse to, og me har det flottaste teamarbeidet eg kan tenkja meg. Difor har eg kunne avspassert for tre månaders Norgesopphald med kvilepuls år etter år. Tenesta saman med Jesus; hjartevenen, Frelsaren og Herren min har verkeleg vore ei FESTREIS mellom nokre kristne, storparten muslimar og resten hinduar. Ynskjer ein å gjera noko godt kan ein vera sikker på at det blir motstand – dette kan eg stadfesta. Ein kamp og strid har det vore, men alltid gjennomsyra med vidunderleg glede og fred, meining og tilfredse. Difor lovar og takkar eg min himmelske Far for visjonar og tydeleg leiing, for herleg omsorg og for at eg har fått sett at evangeliet bærer frukt i sin tid.

Nittenåringen Srabani, frukt av borne- og ungdomsarbeidet, vitnar om sin hjarteven Jesus på internatet i Jangipur

Sterk i trua på Jesus Kristus er Srabani åleine som kristen på internatet. Fyrste kvelden undrast alle dei muslimske jentene seg over kvifor ho ikkje bad til Allah slik dei gjorde. «Eg trur på Jesus og ber til han. Difor har eg ikkje lengre behov for å bøye meg og be til Allah» svarte Srabani. Ingen på internatet likar at ho les i Bibelen kvar kveld, men rektor og lærerar på College der ho studerer, hadde bedt henne syngja to songar om Jesus som gav dei åtgaum. Dette har jenta skrive om i breva sine som eg har fått i sumar. Mange mobbar henne, men det har ho aldri brydd seg om. Som tredjeklassing tok Srabani imot Jesus, og ho har aldri sett ljøset sitt under sjeppa. Med stort frimod og djup glede har ho delt Jesus med lærerar og medelevar år etter år. Flott er det at ho har fått

mora og to systre med seg på vegen, og me er alle i bøn for faren om at han òg vil bli omvendt. Slik er Srabáni ein misjonær blant sitt eige folk, den einaste truande både på Internatet og på College. *Ho treng vår forbøn!*

Be og for dei andre fem ungdommane som stod opp og meldte seg til teneste, då me bad om nokre som ville ta ansvar for ungdomsarbeidet eg driv om sundagane, nett før eg skulle reisa heim. Dei er Såptomi, Måpråja, Sima, Wåli og Såhåli. Alle trufaste jenter som ynskjer å vandra saman med Jesus, som har hjelpt meg med oppgåver eg har, over lengre tid. No ser eg fram til å møta dei att, høyra korleis tida har vore med ansvar på Misjonsstasjonen.

Ein misjonsstasjon er for alle

Biswajit kjem framleis frå Kolkata området for å hjelpa oss med evangeliseringsarbeidet. Ein trufast kar, gudfryktig og svært audmjuk, med kall til å virka mellom muslimar. Han fungerer godt saman med Morsalim som er evangelist i området vårt. Me takkar Jesus for att fleire hundre muslimar og hinduar har fått mykje kunnskap om Bibelen sin bodskap gjennom månadlege samlingar gjennom mange år, på misjonsstasjonen. Mange kjøper seg ein Bibel som dei sjølve og familie/vener les.

Anjana frå Scripture Union byrja endå tidlegare enn Biswajit å koma til Sajinipara, særskilt for å hjelpa oss med borne- og ungdomsarbeidet. Ikkje mindre enn 34 år har ho stått i ei slik teneste. Takka vera denne kvinna med stor kjærleik for born og unge, har me hatt kjempegode leirar kvar mai månad, og ho hjelper oss òg med skulen sitt juleprogram i kyrkja der foreldre og vener kjem, og der kyrkja er for liten – korkje sitjeplass på golvet eller ståplass til alle under slike kveldar.

Særskilt gjennom helsearbeidet får enormt mange pasientar med pårørande gjera seg kjent med misjonsstasjonen. Herren har gjort det slik at folk har stor tru på behandlingsopplegget, og mange får hjelp. Me gler oss over at Srabáni ynskjer å bli lege for å tene blant pasientar i Sajinipara.

Her sluttar eg av misjonærbrevet gjennom det at eg takkar Gud for hans skjold og vern rundt verksemda, her i India. Eg takkar SMR som har synt meg omsorg og støtte gjennom alle år, og eg takkar òg kvar og ein forbedar for bønstenesta for folket her ute blant folkemylderet i India. Mi bøn er at brevet vil bli til inspirasjon i arbeidet i Guds rike.

Saman i tenesta,

*Anne Margrethe Eidesvik,
misjonær Kristen Muslimmisjon*

SMR Landsmøte

Sunnmøre Folkehøgskole,
Ulsteinvik 16.-19.juni

Håper du har satt av datoene allerede og at vi sees der. Wenche Lunde blir med som bibeltimeholder. Vi får treffe flere av våre misjonærer, bl.a Bøhler kommer. På landsmøte i 2013 hadde vi besøk av Kari Holmås som utfordret oss om å be om å bli flere med på neste årsmøte, denne utfordringen tar vi, ikke sant. Mer informasjon om priser og påmelding i neste nummer av Misjonsringen.

B ØKONOMI
ECONOMIQUE

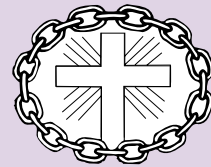

NORGE P.P. PORTO BETALT

Retur og adresseforandring til:
SMR's kontor
Lovisenberggt. 15 A,
0456 Oslo

Jeg takker for alle bidrag gjennom året og håper at vi kan ha god kontakt også i året som kommer. Det er plass til mye mere stoff i Misjonsringen om alle bidrar. Tusen takk!

Redaktøren

EF. 1,12

MISJONSRINGEN utgis av Sykepleiernes Misjonsring

Lovisenberggt. 15 A, 0456 Oslo, tlf. 47 67 87 97

Bankgiro: 1609.51.13676

Postgiro: 0532.12.86285

E-post: SMR@Lovisenberg.no

SMRs hjemmeside: www.misjonsringen.no

Formann: Torbjørg V. Andersen,

Nordre Alle 13, 3122 Tønsberg, mobil 48 27 44 81

E-post: torbj-a3@online.no

Redaktør: Frøydis Vestbøstad,

Gulbrandsveien 11, 7088 Heimdal, mobil 93 80 67 48

E-post: froydisvest@gmail.com

Daglig leder: Hilde Masvie Ydstebø, mobil 47 67 87 97

**Neste nummer kommer i februar.
Innsendelseav stoff - senest 1.2.2016**

ISSN 1892-7416